

3. RINGERS PAS OP VOOR HET DUBBEL RINGEN

Het bezwaar dat destijds werd aangevoerd tegen het aanbrengen van de ring boven het hielgewricht was, dat de kans dat een dergelijke ring bij de dode vogel werd opgemerkt, werd verkleind. Dat verschil in kans zal bij de verschillende soorten vogels wel variëren; sommige hebben een lang, kaal stuk bovenbeen en bij andere is dit vrijwel geheel met veren bedekt. Vooral bij deze laatste groep verwacht je de grootste verschillen. Ondertussen blijkt uit de Kokmeeuwenproef dat we over dat verschil in terugmeldingskans niet al te somber behoeven te zijn.

Het voordeel van de geringere slijtage lijkt het belangrijkste. De bezwaren van sommige ringers dat zo'n hoog aangelegde ring door leken minder gemakkelijk zou worden opgemerkt, lijken niet helemaal gerechtvaardigd. Wat ons nu opvalt, is dat de ringers zelf met het probleem blijkbaar wél moeite hebben. In enkele jaren tijd hebben we nu al vier vogels in handen gekregen, die een in Nederland aangelegde aluminiumring aan beide bovenpoten hadden. Tweemaal betrof het een Scholekster en tweemaal een Zilvermeeuw. Steeds dus "gemakkelijke" vogels, met grote ringen en een redelijk stuk kaal bovenbeen.

Als men nu ziet dat het percentage geringde vogels niet zo erg hoog is, dan zal men de indruk kunnen krijgen dat we de kuikens verre van aselekt ringen, met andere woorden: vogels die zich op bepaalde plekken ophouden hebben een veel grotere kans om door een ringer te worden bemachtigd dan exemplaren van dezelfde soort op andere plaatsen. Een tweede conclusie zou kunnen zijn dat de ringers zich dit niet bewust zijn en er in vele gevallen van uitgaan dat een vogel die zij pakken nog niet eerder door een collega kan zijn bemachtigd.

Mogelijk moeten wij ringers dus ook zelf ons gedrag gaan aanpassen aan het ringen aan het bovenbeen.

P. Duiven en C. Swennen